

HELL'S TOUR +

Narozeniny 1994

Narozeniny 94

6.5. – 8.5

Takže zdárně pokračujeme. Tentokrát se to jmenuje Narozenyiny. Akce je to tradiční, na počest narozenin Alice, která tu bohužel není, a celé myšlenky Hell's, která tu s námi je. Ovšem jako již každý rok oslavíme narozenyiny všech přítomných. Oslavu jsme tentokrát umístili do Údolí Pekla.

Na sraz se mi podařilo tentokrát přijet přesně včas. Odjíždíme.

Technická data:

místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Průměrná denní rychlost
	[Km/h]	[Km]	[Km]	[Km/h]
Praha	0	1028	0	0

Je krásný den. Prahu opouštíme po Mladoboleslavské, směrem na Brandýs n. L. tam jsme za chvíli... Tedy za hodinu a půl. Odtud pokračujeme po okresních silnicích krásným podvečerem. pořád svítí hřeje slunce a celá trojice jede spokojeně podle rozpisu dál. Kdo, že? Přeci Eva, Jarda a Dig.

Dneska je cíl u Kokotina. tam máme zítra sraz s Vaškem. Právě jsme dorazili na křižovatku. Stojí tu dvě domorodé ženy a radí nám pokračovat zkratkou. Dali jsme na ně. To jsme si dali!!! Jedeme polní cestou mezi hnojištěm, polem a nedalekou silnicí. Povrch tvoří prach, písek, bahno a kamení. Já s Jardou jsme to projeli, Eva tvrdí, že se zabořila tak, že po vystoupení zůstalo kolo samo stát.

Konečně jsme na silnici. Začínáme přemýšlet o jídle. Je 19.40. Slunce už zapadlo a zvolna se ochlazuje. Pohubujeme se značnou rychlostí z kopce. Z ničeho nic, Jarda, jedoucí první začal brzdit a uhýbá vlevo. je tam hospoda. Zajeli jsme za ním a parkujeme u ní. Na tabuli čteme: PIVO... KÁVA... ŠPENÁT...SEKANÁ. Jarda s Evou jdou na průzkum. Vrátili se s téměř hurónským řevem smíchu. Když se trochu uklidnili, v kostce mi řekli, co se semlelo uvnitř. Oba si vyhlédli sekanou a chtěli k ní špenát. Výčepek jim to však nedoporučil s tím, že sekanou ano, ale špenát je pouze ve formě ESKYMA – úplně zmrzlý. Objednali tedy tlustý párek, tlustý párek a sekanou. Vše s chlebem a hořčicí. Za nějaký čas jsme šli dovnitř a vše už bylo na stole. Každý jsme si přitáhli jednu porci a rozdělili ji na třetiny. Místní štamgasti zatím nic nezpozorovali. Každý odjedl jednu třetinu a na povel „TEĎ“ každý předal talíř tomu, co sedí vpravo. Místní na chvíli ztichli, ale za chvíli běžel hovor zase v plné intenzitě. Při druhé výměně talířů se hluk od vedlejšího

stolu ztlumil. Místí si patrně sdělují co to vlastně viděli a co to má za smysl. Ale jsou dobří, pochopili to.

Po dojezení jsme ještě poseděli a pak už odjíždíme. Venku je šero a čas mimořádně vhodný pro přobléknutí se. Jedeme. Od Kokotina jsme asi 15 kilometrů. Tento údaj se stal konstantou a na každý dotaz „jak ještě daleko“ zněla vždy odpověď „patnáct... nebo šest“.

Jedeme ztemnělou krajinou. Mají to tu po rovině, což nám vyhovuje. Po nějakém čase Jarda zjistil, že směr, kterým jedeme, asi nebude ten nejlepší. Po konzultaci s mapou se skutečně ukázalo, že silnice, po které se pohybujeme, vede úplně jinam, než potřebujeme. Bude nutné se kousek vrátit. Na Evin dotaz jak daleko, jsme jednohlasně dopověděli „patnáct... nebo šest“. Asi po kilometru jsme našli odbočku, kterou jsme předtím minuli. Je do kopce. HODNĚ!!! Kousek, cca 2 km, jdeme pěšky. Za celou dobu, co jsme vyjeli od hospody jsme potkali 3 auta. Jedeme celou dobu jen se zapnutou výstrahou. Vše ostatní nepotřebujeme.

Už jsme nahoře a můžeme zase jet. Z titulu své funkce rozhoduji, že je třeba najít nocleh. S Jardou provádím několikrát průzkum. Zatím vždy s negativním výsledkem. Především tu nikde není les. Což mě trochu překvapuje. Když už jsme jeden menší objevili, byl v bezprostřední blízkosti hnojiště a navíc jeho sklon byl cca 25° - tedy nevhodný pro cokoliv. Vrátili jsme se na silnici a v nedaleké vesnici objevili diskotéku. Bohužel nocleh zase ne. Za vesnicí jsme však konečně úspěšnější.

Zajeli jsme na malou loučku uprostřed remízku, rozbalili ležení, uvařili čaj a zalehli. Uspávala nás hudba, která sem doléhala z nedaleké diskotéky.

Technická data:

místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Průměrná denní rychlost
Bosyně	[Km/h] 52,5	[Km] 1108	[Km] 80,2	[Km/h] 16,5

Ráno 7.5. sobota.

Probudilo mě slunce asi v 9 hodin. Posnídali jsme, zabalili a před desátou odjíždíme směrem do vesnice Kokořín. Ve vesnici jsme zajeli ke konzumu a šli doplnit zásoby. Když jsme dokoupené předměty cpali do brašen, objevil se na příjezdové cestě Vašek.

Přivítali jsme se, posvačili a pak jsem celou skupinu zavedl do zdejších jeskyněk. To je to místo, které je již několikrát popsáno ve zprávách z dřívějšíka. Pak jsme jeli na hrad. Tady jsme potkali Karla. To je

Evin jediný a zákonitý. Všichni se vydali na prohlídku, já hlídám kola. Je nádherný den. Slunce hřeje, až pálí, i v noci bylo vedro.

Po prohlídce hradu jsme sjeli do údolí a pokračovali po trase. Malá okresní silnice nás vede přes vesničky, kde je vidět, jak se lopotí chataři a chalupáři, zatímco místní si užívají zaslouženého odpočinku. V jedné z vesniček jsme poobědvali ze zásob a jedeme zase dál.

Jede se skvěle. Nic nás nehoní a je nádherně. V této pohodě jsme dojeli do Dubé. A honem do hospody. ŽÍZÉÉÉÉŇ!!! Příjezdem jsme nevbudili žádný rozruch. Asi jsou tu zvyklí. Vypili jsme, co se do nás vešlo a zas jedeme. Je krátce po 17tén hodině. Pořád je vedro, ale jede se dobře. Objevili jsme se v České Lípě. Záměrně. Našli jsme červenou turistickou značku a vydali se po ní. Zbývá 15 nebo 6 km. Ve skutečnosti asi dva... Minuli jsme stánek, u kterého jsem koutkem oka zahlédl na tabuli napsáno HRANOLKY. Na stejnou věc mě upozornil Jarďa. Nevím, jak ostatním, ale mně jde čenich šejdrem. Rozhoduji proto – zastavit, sesedat, sežrat, vypít a pak se uvidí. Vašek už od rána propaguje myšlenku, že jeho útroby nutně potřebují utopence. Má se na mysli uzenina v láku zasypaná cibulí. Tady ho konečně uspokojili.

Asi po hodině debužírování odjíždíme. Mně je neuvěřitelně krásně. Okolí je nádherné, počasí skvělé, v bříšku jako v pokojíčku, kolo mě poslouchá a dělá co chci, co si víc přát.

Polními a lesními cestami jsme dospěli až k místu, kde bývají tradičně noclehy. Zaparkovali jsme a šli se podívat po okolí.

Je to tu pořád stejně krásné – pískovcové skály, les, potok... Nasbírali jsme dříví, dopravili ho pomocí šňůr na kamenný stolec a připravili tam ležení.

Po setmění, kdy už začalo být nebezpečné se kdykoliv pohybovat, jsme rozdělali oheň, opekli buřty a začali s oslavou narozenin. Každý dostal od ostatních nějakou tu ptákovinu, s nezbytným komentářem a bylo dobře. Co dobře, výborně!

Po půl dvanácté jsme však podlehli únavě a zalezli do improvizovaných nocležišť.

Technická data:

místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Průměrná denní rychlost
	[Km/h]	[Km]	[Km]	[Km/h]
Údolí Pekla	56,5	1159	51,2	16,5

Ráno 8.5. neděle

Probudil jsem se a chvíli nechápal proč je nade mnou skála. Brzy jsem se však dostal do obrazu a začal se zabývat tím, co mě probudilo. Byl to Vašek lámající klacky na oheň, kde si vařil čaj. Zcela ohleduplně nechtěl rachotit s vařičem (cca 2 minuty) a raději si tiše nalámal pár klacků (pořád a hlavně jeho činnost připomínala přítomnost rozzuřených dřevorubců). Spát se už nedalo a tak jsme vstali. Posnídali jsme, sbalili si, slanili z místa noclehu ke kolům a připravili vše na jízdu.

Odjíždíme. Peklo samo o sobě je útvar pískovcových skal na jehož dně teče potok. Délka území je 7 km a je tady toho spousta k vidění. Ostatně dojdete si tam. Stojí to za ten čas.

Jediné, co mi kazí radost je, že je neděle a že se vracíme domů. Na konci údolí je bývalý mlýn, v jehož náhonu se Vašek rozhodl vykoupat.

Sice si to pochvaloval, ale husí kůže velikosti osmiček matic hovoří za sebe. Ale kdo chce kam, kopněme ho tam. Je sice vedro, ale teplota vody přecijenom nedosahuje hodnot vhodných pro vstup do živlu. Jedeme dál.

Ještě chvíli pokračujeme údolím a už jsme v Holanech. Jede se dobře. Vrcholí jaro – alespoň zde – je tu krásně, silnice je pěkná, kola nezlobí, ale je žízeň (na něco jiného, než na vodu). Hasíme ji v nejbližší hospodě. A jedeme. Musíme do Štětí – je tam jediný most přes Labe.

Dojeli jsme tam za necelou hodinu. Další bod je Říp. Nic nás nezdržuje, cesta je po rovině, slunce svítí, a tak jsme na úpatí v 17.00. dohodli jsme se však, že nahoru nepůjdeme a že tam uděláme speciální výpravu.

Pokračovali jsme opuštěnými okreskami do Velvar. Odtud ještě pár kilometrů a jsme v Brandýsku. To je ta vesnice, kde jsme spali o velikonocích, a kde jsem tehdy nechal poškozený plášť. Teď si jej jedu vyzvednout, zatímco ostatní počkají v hospodě.

Vše proběhlo hladce a tak jsem přijel k hospodě zrovna v momentě, kdy mi servírovali uzené s knedlíkem a zelím. To je koordinace! Bylo to nápadně dobré.

Po večeři se loučíme s Vaškem, který jede přes Kladno do Nového Strašecí. Pak nám zbývá do Prahy 15 nebo 6 km. Asi tak 3x. Ale to už se přežije... Jedeme.

Slunce zalezlo za kopec, krajina kolem připomíná povrch Měsíce. Inu – Kladensko. Navzdory tomu se pořád jede dobře. A jsme v Jenči. Tady se odpojil Jarda. Já s Evou jsme se napojili na severozápadní návratovou trasu a po ní dojeli do Ořecha. Mezi tím se setmělo. Teď už jen 15 nebo 6 km a jsme doma. Po známých cestách projíždíme Slivenec a už jsme na Barrandově.

Letos to zatím byla nejhezčí výprava a opět jsme zvítězili. Po součtu jsem zjistil, že byla taky nejdelší – 275 km. Tak čau na dalším výjezdu.

Technická data:

místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Průměrná denní rychlost
	[Km/h]	[Km]	[Km]	[Km/h]
Praha	67,5	1285	126	19,4

Účast: Eva, Vašek, Jarda, Dig

Celková kilometráž: 257 km.